

POSTANOWIENIE Z DNIA 21 LIPCA 2005 R.

V KZ 27/05

Brak pouczenia, o którym mowa w art. 120 § 2 zd. 2 k.p.k., należy traktować jak brak pouczenia uczestnika postępowania o ciążących obowiązkach i przysługujących uprawnieniach, w związku z czym brak ten – stosownie do treści art. 16 § 1 k.p.k. – nie może wywoływać ujemnych skutków procesowych.

Przewodniczący: Prezes SN J. Godyń.

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 21 lipca 2005 r., zażalenia Marka D. na zarządzenie przewodniczącego Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 18 maja 2005 r., o odmowie przyjęcia zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł uchylić zaskarżone zarządzenie.

U Z A S A D N I E N I E

Zarządzeniem z dnia 17 stycznia 2005 r., przewodniczący Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w W. odmówił przyjęcia wniosku Marka D. o

wznowienie postępowania, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 22 sierpnia 2003 r.

Na zarządzenie złożył zażalenie Marek D., w związku z czym został wezwany do uzupełnienia braku w postaci tzw. przymusu adwokackiego. Wyznaczony na jego wniosek obrońca z urzędu nie dopatrzył się podstaw do wniesienia zażalenia na wspomniane zarządzenie, na skutek czego sędzia Sądu Apelacyjnego w W. wezwał Marka D. do uzupełnienia braku złożonego przezeń zażalenia (pismo z dnia 14 kwietnia 2005 r.).

Ze względu na upływ określonego w art. 120 § 1 k.p.k. terminu, przewodniczący Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w W. zarządzeniem z dnia 18 maja 2005 r. odmówił przyjęcia zażalenia.

Marek D. zaskarżył to zarządzenie i zarzucając obrazę art. 16 § 1 k.p.k. w zw. z art. 120 § 2 k.p.k., wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarżący sporządził część wstępną zażalenia w taki sposób, jakby zarzut obrazy powołanych przepisów odnosił się do zarządzenia. W uzasadnieniu sprecyzował jednak, że zarzut braku pouczenia o skutkach nieuzupełnienia braku formalnego zażalenia odnosi się do pisma z dnia 14 kwietnia 2005 r. Przypomnieć w związku z tym należy stosowny fragment tego pisma: „W związku z powyższym skoro pozostaje nadal tylko osobiste zażalenie – na podstawie art. 120 § 1 k.p.k. – wzywam Pana do usunięcia jego braku w terminie 7 dni od otrzymania niniejszego pisma”. W piśmie nie ma zatem pouczenia o skutkach nieuzupełnienia braku w terminie, stosownie do treści art. 120 § 2 zd. 2 k.p.k. Przyznać trzeba więc rację autorowi zażalenia, że w sprawie doszło do naruszenia wymogu zawartego w tym przepisie.

W piśmiennictwie podnosi się, że w niektórych sytuacjach należy przyjąć, że art. 16 § 1 k.p.k. musi być odpowiednio stosowany, mimo że nie chodzi o pouczenie (informację) o prawach i obowiązkach w klasycznym tego terminu znaczeniu, ale o sytuację, w której informacja jest z prawami i obowiązkami związana (zob. P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek: Kodeks postępowania karnego, t. I, Warszawa 2004, s. 123). Niewątpliwie informacja o bezskuteczności pisma nie należy do pouczeń o obowiązkach lub uprawnieniach, wiąże się jednak ściśle z obowiązkiem nałożonym na autora zażalenia, a sprowadzającym się do wymogu sporządzenia i podpisania środka odwoławczego przez adwokata. Skoro tak, to brak pouczenia, o którym mowa w art. 120 § 2 k.p.k., musi być uznany za brak równorzędny z brakiem pouczenia uczestnika postępowania o ciążącym nań obowiązku, co sprawia, że brak ten – stosownie do treści art. 16 § 1 k.p.k. – nie może wywoływać ujemnych skutków procesowych.

Z przytoczonych względów zaskarżone zarządzenie należało uchylić, przy czym Sąd Najwyższy nie zawarł w rozstrzygnięciu tzw. orzeczenia następczego, gdyż na obecnym etapie procedowania nie można wykluczyć, że wydanie zarządzenia tego rodzaju co zaskarżone okaże się zbędne.